

[Statsministeren]

som forrykker den gunstige udvikling og balance i samfundsøkonomien.

Regeringen mener, at det ville være uforvarsomt at gennemføre en ganske generel lempelse af vilkårene specielt i boligsektoren uden at anvise kompenserende finansiering heraf. Det må også samtidig huskes, at en ensidig reduktion i boligbeskatningen ville vanskeliggøre tilpasningen af vores øvrige skatter og afgifter – og det er en stor opgave, vi har foran os – til EF's indre marked.

Alle disse spørgsmål om boligbeskatningen griber helt afgørende ind i den samlede samfundsøkonomi. Derfor må de indpasses – når øjeblikket er inde – i de generelle overvejelser om en skattereform nr. 2. Og så vil jeg gerne sige en ting, som er meget magtpåliggende for os: Regeringen vil i den sammenhæng lægge afgørende vægt på, at boligejernes samlede skattemæssige situation ikke forringes, når der bliver tale om fremtidige ændringer af skattesystemet.

De foranstaltninger, regeringen nu fremsætter forslag til, er efter vor opfattelse et effektivt bidrag til løsningen af de akutte problemer på ejerboligområdet. Samtidig vurderer vi, at foranstaltningerne ikke forrykker den overordnede økonomiske udvikling. Derfor mener vi, at de udgør et positivt bidrag til samfundsudviklingen.

*Forhandling***Kirsten Jacobsen (FP):**

Når man har stillet en sådan forespørgsel, plejer man jo at takke for svaret; det skal jeg også gerne gøre. Men man er jo ikke forpligtet til at takke for indholdet, så det skal jeg dermed undlade at gøre.

For efter at have hørt statsministerens indlæg er jeg nødt til at konstatere, at de fem punkter, som er omhandlet i forespørgslen, ønsker statsministeren hverken at sige noget om eller gøre noget ved, når det drejer sig om lejeværdi, om grundskatter og om vedligeholdelsesfradrag.

Statsministeren henviser til en kommende skattereform, men det bliver boligejerne jo ikke meget klogere af. Et af boligejernes problemer har netop været, at man i alt for lang tid ikke har vidst, om man var købt eller solgt. Den konstatering gjorde både Kristeligt Folkeparti og Fremskridtspartiet jo også, allerede inden vi indledte forhandlinger med regeringen om den

boligpakke, vi nu er enige om, og som skal gennemføres inden sommerferien.

Men både Fremskridtspartiet og Kristeligt Folkeparti havde den opfattelse, at boligejernes økonomiske vanskeligheder var så store, at det var uacceptabelt, at Folketinget skulle tage på sommerferie, uden at man havde foretaget sig noget.

Og både Fremskridtspartiet og Kristeligt Folkeparti erkendte, at det var bedre at skaffe boligejerne en nødvendig løsning her og nu, både for dem, der var akut tvangsauktionstruet, og for dem, som var værst ramt af skattereform og kartoffelkur, og så få løst op for omsætningen og sat noget gang i boligmarkedet igen.

De tre ting er opfyldt i det forlig, som Kristeligt Folkeparti og Fremskridtspartiet har indgået sammen med regeringen, og som statsministeren lige har omtalt i sin tale.

Både Kristeligt Folkeparti og Fremskridtspartiet mente forud for forhandlingerne, at det ville være rimeligt, at man også havde Centrum-Demokraterne med, som oprindeligt var medforespørgere til denne debat, således at de fik lejlighed til at deltage i forhandlingerne, selv om de ikke tilhørte finanslovforligspartierne. Men da forliget var en kendsgerning, syntes Centrum-Demokraterne åbenbart, at det var bedre at gå ud og råbe i gaderne med en hel masse løfter, som der ikke var skygge af chance for at få opfyldt, i stedet for at koncentrere sig om at medvirke i et flertal. For det er trods alt kun flertal, som kan gennemføre lempelser og forbedringer af boligejernes økonomi. Men Centrum-Demokraterne valgte åbenbart at se stort på boligejerne og i stedet koncentrere sig om deres egen PR. Det har vi taget til efterretning, og både Fremskridtspartiet og Kristeligt Folkeparti er overbevist om, at de danske boligejere vil have størst respekt for de partier, der har koncentreret sig om at gennemføre det, der er muligt, i stedet for at gå og råbe op om det, der ikke var muligt.

Der er et gammelt ord, der siger, at politik er det muliges kunst. Dette forlig er udtryk for, hvad der var menneskeligt muligt.

Jeg tror, i hvert fald finansministeren vil bekræfte, at det var ikke menneskeligt muligt at komme længere. Både Fremskridtspartiet og Kristeligt Folkeparti havde gerne set, at forliget var blevet meget mere omfattende og meget mere fremadrettet, men vi er nødt til at konsta-